

'De film was spannend!' zegt mama.

'Niet echt,' jukt Bram.

De film was voor zes jaar en ouder.

Bram is al acht!

'Ik vond hem best eng,' zegt mama.

Als zij de film eng vond,

mag Bram dat ook vinden, toch?

'Een beetje eng was hij wel,' geeft hij toe.

'In het begin.'

De film ging over een jongen
die bang was.
Hij hoorde steeds een vreemd geluid.
Ook zag hij een rare schaduw.
Die schaduw was een spook.
Bram had tijdens de film
zijn kat Joep op schoot.
Die bewoog vaak net als het eng was.
Daardoor was het minder eng.

Het bleek dat het spook lief was.
Het wou alleen maar aandacht.
Aan het eind van de film waren de jongen
en het spook vrienden.

'Kun je nog wel slapen?' vraagt mama.
'Ja hoor,' zegt Bram.
'Op het eind was de film niet meer eng.'
En spoken bestaan niet.
Dat weet hij wel.
'Slaap lekker dan,' zegt mam.
Ze geeft hem een kus.
'Het is erg laat.
Wij gaan zo ook al naar bed.'

Bram ligt in bed.
Hij hoort iets, dat ritselt.
Wat is dat?

Hij ziet dat zijn gordijn beweegt ...
Hoe kan dat nou?
Zit er een spook?
Ach wat stom, dat hij dat denkt.
Dat kan niet.
Spoken bestaan niet.
Een gordijn dat heen en weer gaat,
is echt niet eng.
Zijn hart klopt heel snel.

Hij voelt het knopje
van zijn licht.
Dan klikt hij zijn lamp aan.
Nu kan hij het gordijn
heel goed zien.
Het gaat net weer naar voren.
Hij rent naar het gordijn toe
en rukt het aan de kant!